

ORIENTACIONS

FRONT UNIVERSITARI de CATALUNYA. GRUPS NACIONALS de RESISTÈNCIA

Barcelona, 25 d'Agost del 1946

Any III, N. XX

UNA LLUITA SENSE DESCANS

Moltes vegades, aquestes persones que es diuen assenyades i que tan sovint trobem en el vostre camí, ens pregunten: Per què us preocupa de la cosa pública? Ells, es clar, no tenen altra norma de conducta que la que els dicta llur egoisme i aquesta mena de covardia innata que els fa esdevenir peupessats i caragruixuts. La lluita, generalment, ens impedeix respondre a aquesta gent: que ens roben el temps els aconteixements de cada dia; però com que diuen que una pregunta acostuma a merèixer una resposta, avui els contestarem.

"La especial situació de la nostra terra, diu Enric Prat de la Riba, el seu tràgic conflicte amb l'Estat que la governa, ens fa ésser polític a tots, sacerdots i obrers, negociants i artistes, pagesos, industrials i pensadors... Per això els qui dintre una Catalunya lliure, en l'ignorada dels arxius i biblioteques brodaríem tranquil·lament els nous ideals, els ideals de les generacions futures, en la Catalunya d'avui, doblats tota de polític, hem d'aplicar desseguida les idees que elaborem, i les elaborem tot vivint-les, tot lluitant en plena febre de combat, sempre al carrer i a la plaça pública, com els homes de les democràcies hel·leniques."

Arribats ací, la nostra resposta podria acabar. Hauria d'acabar, si les nostres fossin les circumstàncies que imperaven quan les paraules del President foren dites. Però és que les coses d'aleshores ençà, han canviat molt. Avui, "el tràgic conflicte de la nostra terra amb l'Estat que la governa" s'ha agreujat molt més. Si la finalitat és la mateixa (destruir de Catalunya tot el que és superior i noble), els mitjans que utilitza l'Estat per a aconseguir-la, són d'una perillositat molt més accentuada i les nostres armes de defensa són d'una eficàcia molt més minsa. Que avui no lluitem amb una paròdia d'Estat democràtic, lliberal i corromput, ni, tampoc, amb una dictadura d'estil centreamericà, que d'ací estant ens sembla innocent i dèbil; avui el nostre combat és molt més dur: l'enemic és un Estat, encara que corromput, feixista i arbitrari, dotat d'un aparell policíac i de repressió de la més pura escola belseniana. Si el càncer és més greu vol dir que és més urgent l'amputació, vol dir que la nostra posició ha d'ésser molt més vigilant i combativa.

Però és que avui no es tracta només de la qüestió nacional. L'existència d'aquesta, per descomptat, ens hauria ja mobilitzat; volem resoldre aquest vell problema (tant vell com l'existència mateixa d'Espanya) per turbador de la vida de l'estat espanyol i volem resoldre'l d'una manera definitiva, perquè estem convençuts de que la tranquil·litat d'Espanya només es lograda resolent d'una manera estable i convenient els problemes nacionals existents dintre les seves fronteres; resolent-los d'una manera definitiva per a estalviar als nostres fills la lluita aquesta que ens han legat els nostres pares i que tantes energies comuns i que tantes reformes necessàries han impedit portar a terme. Però és que avui no lluitem solament per a salvar Catalunya de l'opressió forastera, sinó que ens interessa també salvar-la, alhora que els altres pobles peninsulars, de la corrupció i l'esclavitud. I això, també és urgent.

Prat de la Riba digué: "Ja no es tracta per Espanya d'ésser petita

o gran, de tenir tals o quals províncies més o menys: es tracta d'ésser o no ésser". Avui Catalunya, sotmesa a la política madrilenya, centralista i absorbent, té plantejada també aquesta disjuntiva: Ésser o no ésser. Viure amb el cap alt, o arrossegar-nos de genolls pel llot immund de la política espanyola actual. Ésser el que som de debò, o no ésser ni un miserable apèngix d'un estat pràcticament inexistent. Es tracta d'una qüestió de vergonya i decència col·lectiva. Ens cal desmpelllegar-nos d'en Franco i la seva colla d'aventurers afortunats que ens volen eixugar el cor vell, els estòmacs i, ja no cal dir-ho, les butxaques.

Es per a lograr la llibertat de Catalunya i per a reconquerir la nostra dignitat d'homes lliures que lluitem i lluitarem, enteneu-ho bé, persones assenyades, peupesades i creguixudes! Es per això que lluitem contra En Franco i per això que ens dediquem a la cosa pública en una lluita dura i sense descans. I també perquè sabem que és el temor de perdre les nostres posicions personals i no l'amor al país ni a les nostres persones, el que us dicta els "savis consells" que sovint us sentim. Som quatre bojes, ja ho sabem però convençuts de que la raó i l'etern esperit de Catalunya estan en nosaltres.

...

Només amb la lluita, constant i sense desmai, contra Franco, lograrem per a Catalunya, la seva llibertat, i un règim millor.

COMENÇA Ha salido para MADRID? Ginebra, via a- érea, el procurador en Cortes don Ernesto Jimenez Caballero, acompañado de su familia.- Cirra.

RETTALLS

L'ESTRAPERLISME, "En España hay pocos que no sean estraperlistas" diu el Caudillo en el seu discurs del 17 d'Agost. Ja ho deia també pocs dies abans el Governador de Barcelona Barba en un interviu amb el periodista Del Arco:

-Què classe social le planteó mas problemas, la classe obrera o los ricos?

-El obrero por sí no és problema en Barcelona, por la ley social. Y la classe rica comprende perfectamente que, gracias al Gobierno, goza de una paz que le permite el fomento de su riqueza."

AMIGAT NISPA. Transcribim a continuació un NO BRITANIC retall d'un article aparegut a "Estilo", número 26:

ENTRETENIMIENTO PARA CELIBES

La princesa heredera de Inglaterra està en un període de instrucció intensa en vistas a la futura ascensió al tron. Y como en este mundo hay que saber de todo, ha ido a visitar una fábrica de whisky clandestinamente descubierta en Londres por la policía. Avida de sabiduría, quiso conocer cómo funcionaban las máquinas. Los probos inspectores de Scotland Yard -colorados de vergüenza- se pusieron en el sitio que ocupaban los malhechores y accionaron las palancas. Las máquinas obedecieron satisfechas, orgullosas de servir por primera vez a la Leí y a tan alta princesa.

Isabel subió a su coche con la nariz algo colorada y con tacóns inseguro."

Així és com s'entén i es forja a l'Espanya de Franco "la noble amistad hispanobritánica" vilipendiant i injuriat publicament d'una manera grossera a la que un dia ha de regir els destins de la Comunitat dels pobles britànica, a la que és l'astre en que tota Anglaterra té posades les esperances, a la que representa lo més sagrat i respectat per tot anglès de dalt, de baix o del mig a l'institució Monàrquica.

UN ESTUDIANTE CATALÀ

La nostra Catalunya refiada en el seu ardiment i en la justícia resistí i vencé altre dia els poders més forts d'Europa.

Lluís Nicolau d'Oliver

No fa gaires dies el general Mihailovich fou afusellat prop de Belgrad; la premsa oficial, és clar, ha aixecat una cridòria imponent. Més de trenta dies ha durat el procés que ha estat seguit amb enorme interès per tot el món. Ens hem enterat de moltes coses interessants de les quals es despren que el general i els seus chetrits no eren més que "partides de bandits", atents, més que a la lluita contra l'invasor, a l'annihilament de tot el que no fos serbi i ortodoxe. Hem pogut conèixer amb detalls els incendis d'esglésies i l'assassinat de nombrosos sacerdots catòlics realitzats pels de Mihailovich. I és que aquest fou el representant a Iugoeslàvia del militarisme reaccionari i centralista que nosaltres els catalans en la seva edició espanyola coneixem tan bé.

Mihailovich, en lloc d'aprofitar i canalitzar l'esperit federalista dels països iugoeslaus, unint-los en la lluita contra l'Eix, preferí sotmetre'ls a la vella Sèrbia, fidel a un esperit tancat i caduc. Hedini i Mihailovich cercaven, per camins distints, el mateix; ara, el croata Tito ha fet pagar molt cars llurs errors passats.

Mentrestant, a Nuremberg el procés contra els grans responsables de la guerra segueix el seu curs. "Els acusats són assassins comuns i per això mereixen la última pena", han dit els fiscals. Mereixen morir perquè pervertiren el poble alemany i perquè mentre visquin la pau no estarà segura.

A París s'ha iniciat la Conferència de la Pau. Des d'un principi hom ja pot adonar-se de que no es tractarà només de sotmetre's a la voluntat dels "grans". Aquesta guerra ha portat al món un nou sentit de la democràcia; aquesta no és que cadascú faci allò que més li plagui, sinó que es faci el que més s'apropi a la justícia i, també als interessos de la majoria. Ara, grans o petites, totes les nacions poden emetre el seu parer; Molotov, per exemple, es declara campió de les petites nacions. Creiem de debò, que la nova era en que tots els pobles tindran els mateixos drets ja està propera. És clar que encara falta fer comprendre a moltes nacions la seva plenitud. Prou nacions dominants i d'altres d'esclaves! Estem segurs de que el vell principi de les nacionalitats s'imposarà aviat. O sinó, fixem-nos com d'un poc temps a aquesta part la constitució federativa es va extenent. Falta molt, encara. Falta trobar (sobretot ací, a l'occident d'Europa) el poble que sàpiga concretar la fórmula que faci possible la convivència entre les nacions. Tan debò Catalunya, que posseeix una tan antiga tradició federativa i que un tan bonic exemple de convivència dona al món, fos qui trobés aquesta fórmula. "Jo voldria per ma pàtria més encara que la llibertat, digué Prat de la Riba. Jo voldria que Catalunya es penetrés bé de la significació i transcendència d'aquest moviment social i comprengués la glòria eterna que conquistarà la nacionalitat que es posi a l'avantguarda de l'estol dels pobles oprimits. Jo voldria que aquesta nacionalitat fos la patria meua." Però per això cal que ens mantinguem vigilants. No hi ha dubte de que aviat serem protagonistes de convulsions i aconseqüents decisions en el nostre país: cal que en aquells moments fem tots els possibles per a donar solucions catalanes a tots els problemes de l'estat espanyol. Dir solucions catalanes no vol dir que haguem d'imposar les nostres característiques als altres pobles ibèrics, sinó que volem dir donar-los les solucions que més convinguin a cada moment i que si són de debò catalanes seran per força democràtiques i federatives. No incorrem en la inconsciència de menysprear la força de l'enemic, però tampoc creiem que les posicions que ara ocupa siguin inaccessibles. Cada dia que passa es més feble i com ell no veu farà tots els papers de l'anca per tal de poder-se mantenir al poder. No volem creure que hi hagi algu de nosaltres que es deixi engançar, però de nou recomanem mantenir-se vigilants. La veritat sobre Espanya es va obrint pas en el món. Ells, també ho diuen, però saben que aquesta veritat que s'obre pas és "la" veritat i que, per tant, els es adversa. Les Trade Unions britàniques exigeixen del govern el seu

POLÍTICA
INTERNACIONAL

apoi en la lluita contra l'Espanya fran-
~~quista i atles~~ en nom dels seus col·le-
 gues els el promet. El govern anglès ne-
 ga els navicerts per al transport de que-
 viures que del Brasil volien enviar a Es-
 panya. A nova Zelanda no s'ha pogut car-
 regar els vaixells que havien de conduir
 vitualles al nostre país. Hongria reco-
 noix el govern republicà. Cent cinc di-
 putats anglesos firmen un document di-
 rigit al seu govern sol·licitant la rup-
 tura amb Franco i una política més de-
 cidida en contra ell. Els conservadors
 anglesos ja cerquen qui substitueixi a
 En Franco (i no saben ben bé per a qui
 decidir-se) convençuts de que aquest ha
 d'abandonar el poder. En la Cambra dels
 Lords, el representant del govern, par-
 lant de la colla d'En Franco, diu "aquest
 govern que nosaltres detestem". I a tot
 el món continuen les manifestacions de
 protesta contra la permanència del fei-
 xisme a Espanya. Tot això, és veritat,
 encara no és suficient, però és Demo-
 stratiu de que la veritat ha d'acabar im-
 posant-se. Però tot això també ens de-
 mostra que sino lluitem decididament con-
 tra el general, aquest continuarà al po-
 der. No creiem que el règim evolucioni;
 les dictadures o es mantenen o cauen, pe-
 rò no evolucionen. Les concessions que
 ens fa no són sino temptatives d'última
 hora per a fer el paper de lliberal. Pe-
 rò ja ha fet tard. Continuarem lluitant
 (hem de continuar lluitant) fins que d'
 ell i de la seva obra en tota península
 només en quedi el record. Un record que
 de tan negre, no s'esborrarà mai de les
 nostres consciències.

J. V.

.....

QUE PAS PER LA VICTORIA ?

En els cercles de la Resistència hom sent blasmar molt sovint la des-
 ocupació que en general experimenta la joventut pels problemes polítics,
 per la seva interpretació moltes vegades equivocada dels esdeveniments acti-
 als. En aquest article voldríem començar a parlar d'aquest tema tan intereg-
 sant i tan sovint mal enfocat i planejat. Començaré afirmant la ja ben pa-
 lesa existència de sectors juvenils que senten i es preocupen dels proble-
 mes culturals del nostre poble. (En els culturals inclou els polítics, ja
 que la política no és sino la manifestació d'un aspecte de l'activitat cul-
 tural d'un poble). Aquests sectors no són majoritaris, perquè la majoria és
 absent de totes aquestes activitats. La culpa d'aquesta absència no es pot
 atribuir només a la joventut. Cal no oblidar que al cloure's el període de
 normalitat al nostre país, els que avui són joves no eren més que adoles-
 cents inexistents i de nula formació política. A partir del trenta nou, da-
 mant llur consciència ha frapat la propaganda feixista i militar, centralis-
 ta i reaccionaria espanyola. I si hem vist tambalejar a la fi les convicci-
 ons d'homes ja fets com a conseqüència d'aquesta ininterrompuda propaganda

RECORD EM...

Que l'article número 11 de l'
 Estatut Interior de Catalunya
 diu: "L'ensenyament primari se-
 rà obligatori, gratuït i cata-
 là per la llengua i el seu es-
 perit. S'inspirarà en els ideals
 de treball, llibertat, justícia
 social i solidaritat humana, i
 es desenrotllarà mitjançant in-
 stitucions educatives relaciona-
 des entre elles pel sistema de
 l'escola nova unificada. En tots
 els graus serà laic.

La Generalitat facilitarà l'ac-
 cés a tots els graus de l'ense-
 nyament als escolars més aptes
 mancats de mitjans econòmics.

La llibertat de càtedra que-
 da reconeguda i garantida."

I recordem que el text de l'ar-
 ticle novè és el següent: "L'ex-
 exercici del dret de propietat s'
 ha d'inspirar en l'interès so-
 cial. La Generalitat l'ampara i
 l'afirma en allò que serveixi a
 aquesta finalitat, i amb aque-
 sta orientació seran aplicades
 les facultats que l'Estatut at-
 orga a Catalunya. Tota la ri-
 quessa del país està subordinada
 als interessos de l'economia ge-
 neral.

El Parlament podrà intervenir
 en l'exploatació d'empreses pri-
 vades, sempre que ho exigixi
 els interessos col·lectius de
 l'economia catalana."

En estrany que els joves "que no es preocupen per la política" hagin vist deformades llurs intel·ligències? I cal també que recordem que col·laborant amb aquesta propaganda ha existit la de aquells sectors dits antifranquistes partidaris d'un atentisme, absentisme i passivitat que a ningú, ni a Franco, afavorien. Ara bé, per dissort d'aquests propagandistes ho han fet tan malament que, del tot, ni uns ni els altres no han pogut captar el cor dels joves. Però, repeteixo, s'han deformat les seves intel·ligències. Amb el que hem dit ja es pot comprendre que no tota la culpa és dels joves. Potser la part més gran de la culpabilitat recau damunt de polítics i intel·lectuals ja madurs que encara que s'haguessin hagut d'exposar quelcom més, potser no haurien hagut de deixar als joves a la merced d'aquests immorals totalitaris.

Hi han molts crims d'aquesta gent que potser fent un gran esforç podríem arribar a perdonar: assassinats, destruccions, guerra civil, desfeita econòmica, esclavitud; potser en un atac de follia podríem arribar a perdonar-los la lluita anticatalana. No pensem perdonar-los-hi, però suposem-ho. Ara bé, el que mai podrà ésser perdonat és la desmoralització, corrupció de la joventut. Aquest darrer crim no fa sinó assegurar la persistència dels altres. L'obra de reconstrucció nacional s'allunya, supeditada a la formació de tota una generació sana amb consciència de la personalitat individual. Ha de desaparèixer la institució del "jefe" amb absolut. Quin jove hi ha avui en qualsevol esfera de la vida que cregui que té el dret d'opinar? En el "Frente de Juventudes" hi ha el "jefe", xicot el més brutal entre tots, aprehent de caudillet a qui cal obeir i venerar. Al taller hi ha el "jefe de grupo" investit de poders dictatorials. Al Sindicat hi ha el "jefe de empresa" qui desfa i no es pot contradir. A la caserna hi ha el "jefe" i l'oficial que, no cal dir, fan el que volen. A la universitat hi ha el "catedrático", amo i senyor, infalible, hieràtic, omnicient, a qui hom no pot gosar discutir. I per acabar de complotar-ho, avui els bisbes, veritables "joses" eclesiàstics, ja utilitzen també la fórmula de "orden y mando". El jove només té el dret d'obeir i esdevenir ovol·la d'un ramat immens. Contra això lluitem. Creiem en la disciplina i en aquests moments més que mai, creiem també en la jerarquia. Però per damunt de tot creiem en la justícia, i en la personalitat de l'home, encara que sigui jove. Avui de justícia no n'hi ha i, com que diu Eiximenis, "un govern sense justícia, no és res més que lladrejat", avui el que hi ha és el regna dels pillastres. A aquesta mena de gent els interessa que els subdits callin; per a aconseguir-ho cal que siguin enses; per a assolir-ho cal començar pels joves. Vet ací el perquè de la política deseducadora del jovent. Però això no pot continuar. Tots tenim el deure de contribuir a l'edificació del nou món; però per a edificar-lo cal que desaparegui el vell sense deixar rastre. I no val a dir que és molt dura la lluita i que el nostre esforç tan petit no lograrà res: això és covardia i vulgar panxamentisme. Tampoc val a dir que primer ens cal acabar els nostres estudis: això també és covardia, una excusa elegant. Si això dura gaire pensem on anirem a acabar! Fixeu-vos ja en l'espectacle depriment de la joventut d'avui. Que hem de fer davant d'això, sinó lluitar amb totes les nostres forces per a evitar que s'accentui l'obra destructora? Hem d'evitar que la iniciada inversió de valors s'acompleixi. Hem de restaurar la personalitat de l'home. Ens cal lluitar d'una manera forotge però ho hem de fer! Que demà, quan el soldat moribund ens miri del cartell estant ens digui: "Què has fet per la victòria?", no haguem de baixar la vista avergonyits i no ens haguem de limitar a amanyagar quatre o cinc "sobresalientos" que per a res berveixen per a alleugerir els sofriments dels que pateixen i moren, però lluiten.

SERRA

Cal no oblidar els empresonats i els perseguits. Ens hem de desprendre de tot el que calgui per tal d'evitar que els manqui res. Ajudar als empresonats i els perseguits és lluitar eficaçment contra el franquisme.

L' EBRE, GESTA NACIONAL

Una nit de Sant Jaume, fa justament vuit anys, un improvisat exercit, integrat en la seva immensa majoria per catalans, creuava l'Ebre, en-
citant una batalla memorable en la història del nostre poble.

Hi ha distintes formes de disvirtuar la història; el silenci no és pas la menys perillosa. En els fets que commemorarem, el silenci és tant més quan aquests no són una tasca innoble, ans al contrari, una pàgina brillantíssima, digna de la millor de les nostres cròniques.

No seria ja hora d'eliminar aquest "tabú" que envolta la passada guerra civil, d'airejar fets i conductes, circumstàncies i directrius, errors i encerts? Perquè ja corre massa la brama interessada i malvolent, que tracta de deixar en mal lloc el nom de Catalunya. Grec interpretar l'esperit de tants anònims joves catalans que lluitarem a l'Ebre en trencar aquest oprobriós silenci, i afirmar, ben alt, que la batalla de l'Ebre, militarment i política, ha de posar-se a l'haver del nostre poble.

Tot i fent abstracció de les poderoses raons de necessitat política, qui, després de la gesta que tingué per escenari terres ben nostres, podrà afirmar que el poble català ha perdut les virtuts militars? Si algú, pel nostre tarannà pacífic i antimilitarista, ho creia així, ara fa vuit anys pogué contemplar astorat l'espectacle d'una miler de joves catalans, gran nombre dels quals estava en foc aquell 25 de Juliol, que es llençaven a l'altra banda de riu, sense tancs, sense protecció aèria, sense gairebé protecció artillera i, clavats al terreny, aguantaven, durant quatre llargs i esferofors mesos, l'acció desproporcionada de divisions i divisions franquistes, italianes, marroquins perfectament equipades, d'una massa d'artilleria jamais vista al teatre de la guerra, de centenars d'avions de l'Eix que materialment aplanaven les cotes, tot en una orografia difícilment defensable, de planes accessibles, de muntanyes granítiques que multiplicaven l'acció de la metralla, amb trinxeres de sacs torrats per impossibilitat d'excavar la roca viva, amb les comunicacions de rereguarda freqüentment interrompudes pel bombardeig dels ponts... I, sobre aquest fons d'adversitat, els nostres soldats, impermeables al desànim, que reconquerien de nit les posicions cedides de dia a l'aplanadora superioritat enemiga.

Però és que políticament la batalla de l'Ebre també és una fita memorable. Admetem que abans de l'Ebre, molts catalans tinguessin reserves mentals basades en el caràcter ideològic de la contesa. Ara bé, després de l'entrada de l'enemic en terres catalanes, aquestes reserves ja no es poden admetre. Cap català podia ignorar que el primer acte de Franco al entrar a Lleida fou arriar la bandera catalana i anul·lar les nostres llibertats. La guerra civil s'havia convertit en guerra de defensa nacional i aquest caràcter s'accentuava quan un grapat de catalans, als volts d'aquella tardor del 38, abandonats dels Estats que es deien democràtics (trista repetició del 1714), defensaven pam a pam, d'esquena al riu, cada bocí de terra catalana.

La batalla de l'Ebre, gesta nacional; l'últim esforç, aleshores, i el més gran, per a mantenir la vida de la nostra nació assetjada.

PAGÈS.

Per més que la unitat del poder polític no hagi acoblat mai totes les energies nacionals dirigint-les al compliment dels ideals col·lectius, l'esperit nacional de la gent catalana ha deixat sempre rastre de la seva existència en totes les èpoques de la història, s'ha manifestat en altres fets, que en conjunt formen una prova incontestable de la individualitat de la nació catalana.

Prat de la Riba

COMMEMORACIÓ DEL DINOU DE JULIOL Barcelona, 17 de juliol. Els obrers dels tallers que té a Sant Andreu "La maquinista terrestre i marítima", s'han anat al matí a treballar, troben damunt les màquines, piles de fulles recordant la significació de la diada de dinou de juliol, i recomanant al mateix temps l'abstenir-se que sigui o pugui semblar, adreçant-se als botxins franquistes, i la no assistència als espectacles durant tot el dia de la trista efemèride.

Barcelona, 19 de juliol. A l'entrada dels tallers de la "Maquinista terrestre i marítima", i penjada dels fils de la conducció elèctrica apareix una bandera de la República Espanyola. Entre els obrers, que aquella hora -les 8 del matí- entren al treball, la presència de la bandera republicana és acollida amb visibles mostres d'entusiasme, i amb comentaris i converses que es prolonguen tot el matí. Encara que poc després les forces de la policia comencen a intentar despenjar-la, fins a les 12 del migdia la bandera ondeja des de l'enlairat lloc on l'han col·locat els esforçats membres de la Resistència.

Barcelona, 19 de juliol. Es col·locada una bomba de gran potència al local del Sindicat falangista del Port. Els desperfectes són de tanta importància, que hom pot dir que la destrucció de l'edifici ha sigut total.

PETARD A LA FALANGE DE SANS Barcelona, 28 de juliol. A les quatre de la matinada d'aquest diumenge esclata al local de la Falanga del carrer de Gros, Sans, un sorollós petard. Els desperfectes foren considerables. Per tal d'amagar al públic el fet una brigada d'obrers acudí a reparar-los immediatament.

VAGA A LA CASA DAMM Barcelona, 2 d'Agost. A la casa Damm s'ha fet vaga durant dos dies. Els obrers reclamaren augment de jornal i que els fossin lliurats dos "monos". L'empresa s'ha avingut a satisfer la reclamació, i l'augment ha estat de cinc pessetes diàries per cep.

DECLARACIONS D'ÀLVAREZ DEL BAYO I NEGRÍN París, 10 d'Agost. Álvarez del Bayo i Negrín han fet dues similars declaracions en les que tot i fer reserva de la seva opinió envers el Govern Giral, prometen a dit Govern la seva adhesió i recomanen a tots els espanyols que reconeguin la seva autoritat.

DECLARACIÓ DEL GOVERN GIRAL París, 10 d'Agost. Amb motiu del primer aniversari de la seva formació, el Govern Giral ha fet pública una declaració en la que reafirma la seva posició de Govern legal i democràtic i la seva fe en la República espanyola.

L'EXPORTACIÓ DE PRODUCTES ALIMENTICIS Barcelona, 12 d'Agost. En l'"Informe Comercial de l'Ambaixada anglesa" apareixen en primer lloc per ordre d'importància dels productes que Espanya exporta a l'Anglaterra, el blat i l'oli.

DEL PLEBISCIT DELS SERENOS Barcelona, 20 d'Agost. El Sr. Barba, vist el poc èxit que havia tingut a la barriada de la Bordeta la recollida de firmes (4 % de la població), ha donat ordres als Guardies Municipals per a que oferissin de nou als veïns la possibilitat de signar. S'ha assolit aquesta vegada el 80 %. Vist el resultat ha dirigit una comunicació al cos de "serenos" queixant-se de la seva poca eficàcia.

TCHECOSLOVAQUIA RECONeix EL GOVERN GIRAL Barcelona, 22 d'Agost. La B.B.C. de Londres ha comunicat aquesta nit que Tchécoslovaquia ha reconegut el Govern Giral.

NOTICIARI

PÀGINES DE COL·LABORACIÓ

Els articles inclosos en aquesta secció expressen idees i opinions estrictament personals de llurs autors. Per tant, ni les organitzacions editores d'aquest periòdic, ni la redacció del mateix, en fan responsables del seu contingut.

ELS POLÍTICS PROFESSIONALS

Un d'aquests tòpics desorientadors, un dels que els governants d'avui han deixat anar amb més suficiència és el de que ells representen la fi per "in saecula saeculorum" dels polítics de professió, aquests homes terriblement perversos que no tenen altre fi ni objecte que la xerrameca parlamentària i el "chanchullo", sobretot molt de "chanchullo".

Però el pitjor del cas és que hi ha molta gent de bona fe que s'ha ombrassat sense vacillar aquest dogma. I és que la difusió del tòpic no és pas exclusiu de falangistes i militars.

Segons això el que cal en un país ben ordenat és que qui faci la política sia un qualsevol, i, sobretot, que no s'hi dediqui exclusivament. Ma SEMbla que val la pena de dir quelcom sobre això que no és més que un digbarat. Aristòtil té una comparació molt coneguda, que és del sentit comú més elemental i primeri. Diu amb altres frases: si quan es tracta de fer nos la casa cridem al mestre d'obres i quan no ens sentim bé de salut, anem a veure el metge..., perquè quan és l'hora de bastir l'organització nacional del país -cosa incomparablement més difícil i seriosa- ens cerciem prou preparats per a portar-ho a terme nosaltres mateixos?

Si més no per aquesta raó el polític de professió és una necessitat. No cal dir que el fet de que hi hagi polítics immorals o dolents no és cap argument per a fer creure que no hi ha d'haver polítics. Vol dir, senzillament, que cal que aquests sien bons i aptes. I la manera de que ho sien és que es preparin per a ésser-ho i visquin exclusivament per la política. Res més apertat de la idea de l'arribista que el polític vocacional.

Avui és claríssim que Catalunya no té allò que pot dir-se'n una clagse política. I caldria que la tingués. Estic segur de que a molta gent li farà un xic de por això de classe política. Però lo cert és que el que a aquesta existeixi és la única solució per a que els afers públics de Catalunya trobin una orientació clara i ferma, sense el balandreig immoderat a que le sotmeten els astres puixants un dia, aterrats l'endemà, dels que amb la millor bona fe del món fan política d'esclats meravellosos un dia, sense solidese però, per a establir un precedent i una tradició. Aquesta solidesa sola ens la podria donar la tasca pacient i assenyada d'un nucli format que pogués treballar a llarg plaç sense necessitat d'èxits immediats i sorollosos.

És una veritat a l'abast de tot el món que els grans països arriben a ésser-ho mercès a l'esforç continuat i persistent d'un grup d'homes d'idees tan diverses com vulgueu però animats d'una visió de conjunt de llur esforç i seguint unes normes comunes. I aquesta elite ha tingut la suficient vitalitat per anar-se renovant. Els grans països d'avui, Anglaterra, Estats Units i Rússia, són dirigits per una classe governant.

Un motiu que anima a molts a desconfiar d'una classe de polítics és que no la saben lligar, o, més ben dit, la creuen oposada a l'esperit de la democràcia. Res més errat. Una classe política suficientment formada i amb consciència de llur missió no solament no és contrària a la democràcia sinó que n'és una necessitat.

Ja és que el cop d'ull primer -primari- és de que el govern del poble és lògic i convenient que sia exercit per homes que "surten del poble". Però això és una frase. Res més. No hi ha cap home que "surti del poble". (Si algú surt del poble és que deixa de pertanyer-hi). No. Els homes que pertanyen al poble són els que formen part del nucli directiu que el poble s'ha creat. Lo cert és que mentre que les democràcies més consolidades han format nuclis polítics governants, els dictadors han sortit fro-

qüentment de les classes humils, i mai han tingut una formació de política. Exactament: són d'aquests que alguns en diuen "sortits del poble".

Aquí, a Catalunya, ens trobem amb la manca gairebé absoluta d'homes formats per a dirigir el país. Les figures que havia creat el catalanisme tradicional van desapareixent; les que resten -ancians venerables o prestigis malmesos- no em sembla que puguin tenir gaire efectivitat política. La veritat és que l'intel·lectual-polític està a l'ordre del dia. De política tots hem d'ésser-ne -doblat de política digué Prat de la Riba- perquè el nostre problema és massa gran i massa decisiu perquè ningú s'en surti aliè. Però per aquesta raó mateixa els directors i els caps han d'ésser polítics de cap a peus. Caldria que els joves que -apart del seu pervindre diríem-ne privat- per patriotisme no pensen pas abstenir-se de fer el que calgui en política, pensessin que això està molt bé, però que necessàriament entre ells en sortiran els polítics de demà, d'un demà que pot ésser molt aviat, i que els que s'hi sentin cridats s'han de preparar des d'ara per ésser-ho. No em sembla pas altra cosa que un pedaç a la qüestió el que els antics partits tinguin la seva petita escola -vergonyant- de joves polítics, perquè aquesta escola ha d'ésser comuna i complerta i no pas una manera d'onsonyar a fer anar l'aigua al molí llur.

Caldria, en efecte, que es formés una veritable escola -mes no en sentit d'escola del pensament sinó amb el de institució amb realitat física- on es desenvolupessin les aptituds, es descobrissin les vocacions i s'estudiessin aquestes coses que enlloc d'Espanya es possible tractar seriosament i íntima: Història política, economia, estadística, política internacional... I, més que res es formessin, no pas amb clixes, però sí en unitat de principis i de normes els que haguessin d'exercir carrecs públics, no pas pensant en els més alts, sinó precisament en els secundaris.

Solament amb aquest bagatge podríem començar a tenir política amb cara i ulls. Diputats que el ésser-ho no fos un luxe ni una vanitat sinó un ofici, una professió. Alcaldes i regidors que sabessin quina és la feina que d'ells necessiten viles i ciutats. Caps de negociats que el ésser-ho no fos un premi ni una beca sino la feina a la que arriben portats per la vocació després d'una preparació.

L'actual cultura política corrent, feta exclusivament de conceptes generals i de visions partidistes dels problemes fan, en el millor dels casos, polítics aptes per a Presidents de República d'aquests que posen primeres pedres i fan elogis funeraris, però no arribarà mai a formar un cos d'alts funcionaris, una veritable burocràcia -pensem en el que és a Anglaterra la burocràcia- i un nucli de caps política amb una idea del conjunt que formen i unes normes comunes que allunyarien les oposicions irreductibles i donaria, a la llarga, una continuïtat i una tradició a la nostra política.

A.

QUADERNS DE SANT JORDI publicats per Joventut Catalana Democràtica, juliol del 1946. Diu després de citar les paraules de Pius XII del missatge de Nadal 1942: "Per això no volem de cap de les maneres ésser culpables d'un silenci injustificable davant Déu, i, des d'el número proper, seguirem escandalitzant "santament" la gent respectable -a casa nostra no té fi- que no veu en l'Església ni no "el mur de contenció entre el meu i el teu". Creiem que s'equivoquen de porta. Nosaltres ens quedem amb el Crist nu de l'Evangeli"

PERIÒDICS DE LA
REGISTÈNCIA

VE DE LA PÀGINA 10

QUÈ FEM? N. 47, 5 d'Agost del 1946. Després de commemorar el primer aniversari de la publicació diu: "Ara el nostre adversari actua desesperadament a San Sebastian per salvar tot el que pugui del naufragi. És en va. Encara que per un cubileteig diplomàtic, aquest bloc occidental que li agradaria veure constiuït, li permeti formar-ne part. Els que li donen esperances per si cas necessitassin d'ell no guanyarien un aliat..."

+++++

U E F E M 7. 23 Juliol del 1946. N. 46 dia:
 "Per això diem que la nova generació és la nova
 esperança; perquè la veïem certa. Ignorava en-
 carà quin serà el seu gest quan arribi al primer
 ple, però no tenim cap por que, per tenir cora-
 da l'anima, pugui esdevenir culpable de la desin-
 tegració del nostre poble... Ella continuarà la
 història. A nosaltres ens ha tocat de topar amb
 un sot de la ruta i durant els darrers anys la
 nostra consigna ha estat de resistir i tancar-nos de banda, davant les es-
 comeses descarades o encobertes, sempre verinoses de l'enemic. Ara canvia
 el signe de la lluita i ens toca d'ésser nosaltres els qui portin l'escome-
 sa. Però no som solà. Els adolescents d'ahir ens empenyen i cada dia en ma-
 jor nombre, entren a rejovenir els rengles.

PERIÒDICS DE LA RESISTÈNCIA

J U L I O L de la Joventut Socialista Unificada proposa el següent progra-
 ma per als joves esperant que sigui reconegut per la República:

- 1/ Concessió de plens drets polítics als joves apartir dels 18 anys.
- 2/ L'Estat assegurarà als joves el treball que correspongui a la seva
 professió i capacitat. Ajut equivalent al salari normal als que quedin en
 atur forçós.
- 3/ Creació d'una ampla xarxa d'escoles professionals, d'ensenyament
 gratuït i amb beques que permetin viure als joves.
- 4/ Igualtat de drets pels nois i les noies, així com igualtat de sala-
 ri d'acord amb el seu treball, independentment de l'edat i sexe.
- 5/ Subsidis als pagesos els dies en que les dificultats del temps im-
 pedeixin el treball. Escoles rurals que corresponguin d'una agricultura mo-
 derna.
- 6/ Exèrcit democràtic amb accés a tots els llocs de comandament d'a-
 cord amb la capacitat... Catalans, bascos i gallecs prestaran el servei mili-
 tar en el seu país.
- 7/ Cursar estudis no serà privilegi de classe. Tots els graus d'ense-
 nyament seran gratuïts... Reconeixement dels estudis cursats en l'emigració.
- 8/ Creació de cases de repòs pels joves... Vacances anuals d'un més...
 L'Estat protegirà el desenvolupament de l'esport.
- 9/ L'Estat tindrà cura especial dels guerrillers, fills d'afusellats,
 i d'aquells que han abandonat les seves activitats per a lluitar contra
 Franco.
- 10/ Per a conquerir aquests drets s'ha de començar per alliberar la nos-
 tra pàtria, destruint a Franco i la falange i instaurant la República.
- 11/ El primer deure dels joves és de reforçar els guerrillers...
- 12/ Deure, en especial, de lluitar contra el "Frente de Juventudes..."
- 13/ Lluitar per l'alliberament dels empresonats... i condemnats a mort
- 14/ Deure de mantenir viu el record dels caiguts en la lluita contra el
 franquisme i seguir el seu exemple fins a lliurar la nostra Pàtria de l'es-
 clavitut feixista.

(Segueix a la pàgina anterior)

Aquesta és aquella tan benaventurada, gloriosa e
 fidelíssima nació de Catalunya, qui per lo pas-
 sat era temuda per les terres e les mars... aque-
 lla qui aquelles vetustíssima e famosíssima A-
 tenes, d'on és eixida tota la elegància, elegèn-
 cia e doctrina dels grecs, e aquella Neopàtria, ha
 via convertides en llengua catalana.

Discurs de Joan Margarit a
 les Corts de Barcelona del 1456)